

Herrer. Vi faae aldrig Forklaring, altid Talemaader, altid slukkede Haab, udstrakte Haender osv. men aldrig nogensinde en klar og tydelig Forklaring af, hvad de forstaa ved Forsatningen, hvad det er for forsfatningsmæssige Tilstande, de vifte. Det Gæste vi have faaet, er jo en Udtalelse fra et æret Medlem, som ikke er her i Dag, det ærede Medlem fra Frederiksværft (Holch). Han sagde en Gang: Vi have saamænd ikke til Hensigt at knuse de Herrer; de skulle have Lov til her at nægte, hvad de ville, men naturligvis kun, naar det er fornøstigt, og hvad der er fornøstigt, beror naturligvis paa Ministeriet og os. (Modsigelse) Jo det forudsatte han, efterom han brugte det som Forsvar for, at Regjeringen havde sat sig ud over Grundloven. Naar vi endda blot fik en Forklaring fra Ministeriet og fra Ministrene af, hvad de forstaa ved de rette forsfatningsmæssige Tilstande, de her i Landet ville skabe. Er det den, at Folkethinget skulde have Lov til at sige Nei, naar Ministeriet fandt det fornøstigt, saa ere vi, da paa det Rene med det Hele. Saa havde vi da faaet tydelige og klare Ord. Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) vil jeg sige, at det nytter ikke at blive enige om noglemaa Millioner hist og her. Veien til Forlig gaar selvsølgelig gjennem det, at man ser at forstaa hinanden paa saa mange Omraader som muligt og derved baner Veien for noget mindre Fanatisme. Thi at vi ere høit oppe i Fanatisme, det maa denne Debat dog være det tydeligste Bevis for. At man her kan høre den ene Forsikring efter den anden om, at man ingen Fædrelandskjærlighed har, og høre om Inævrere og videre Fædrelandskjærlighed, og saadant Noget, det er dog det bedste Bevis for, at vi ikke dømme roligt mere om de Forhold, vi her tale om. Det ærede Medlem, som sidder her lige overfor mig (Thomsen), har selv i Dag, da der var saa megen Anledning til ikke at levere Bevis for, at det ærede Medlem for Langeland (Brandes) havde Ret, ikke kunnet slutte denne Debat uden at give Bevis for, at han kan sige til en Modstander her i Thinget, sige det rent ud: Du har ikke det samme Fædreland som jeg. Det er et Tegns paa, at vi ere meget højere oppe i Registrene, end vi burde være. Det synes jeg er klart. Hvis jeg nu vilde svare de ærede Medlemmer, som jeg har hørt en Mand sige for nogen Tid siden — det var en Venstremand — da man sagde til ham, at han ikke havde Fædrelandskjærlighed: Ja, det ligger i, at Kjøbenhavnerne tro, at Fædrelandet ender ved Besterbro — hvis jeg vilde

sige til det ærede Medlem: Du har ikke nogen Fædrelandskjærlighed; thi Dit Fædreland, Danmark for Dig, er kun Kjøbenhavn, saa vilde det ærede Medlem sige, at jeg ikke var i Stand til at diskutere med ham. Men ikke desto mindre vakte den ærede Talers Ord ikke Anstød her; tværtimod, det fandtes ganske naturligt og aldeles i sin Orden at føre Debatten ind paa det Spor. Mig sætter det nu ikke i Affekt, men jeg ser deri et Tegns paa, at vi ere uendelig langt borte fra Forlig, og jeg tror ikke, at vi komme til Forlig paa anden Maade end ved at klare for os, hvad vort nuværende System fører til. Hvis de Herrer Modstandere vilde gjøre sig det klart, hvad det fører til, som de nu arbeide for, vilde de blive saa forstrækkede, at de hurtigt mulig bleve enige med os; men saa længe man ikke vil ind paa den Vej, forsikrer jeg det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4. Valgkreds (Scharling), om, at med al Anerkjendelse af hans Villie — jeg tror han har den, saa vidt han kan — det nytter ikke, det er rent spildt. Jeg maa dog med det Samme sige til det ærede Medlem, jeg nu henvender mig til, at naar han paastaar, at der ikke forelaa Noget om en Aftale mellem Regjeringen og det andet Thing, om imod Forsfatningens Aand stridende Begrundelse af de provisoriske Love, er det en fuldstændig Misforstaaelse, det foreligger der netop. Jeg anerkjender, at det ærede Medlem har desavoueret det andet Things Handlemaade, en Handlemaade, jeg ikke har hørt et eneste Medlem forsvare, men det vil jeg forresten ikke komme ind paa, da jeg ikke vil angribe det andet Thing eller kritisere dets Opdræden. Naar jeg kortelig har omtalt dette, er det kun, fordi jeg er nødt til i denne Forbindelse at sige til det ærede Medlem, at jeg tror ikke, at en saadan Handlemaade er stemmende med Forsfatningens Aand. Det er aldeles klart, at to Ting ere uimodsigelige: den ene, at Regjeringen har forelagt de foreløbige Love i det andet Thing og ikke i Folkethinget, og ikke blot et Aar men to Aar bliver ved at forelægge dem i Landstthinget; skjøndt den ser, at Sagerne ikke fremmes i Landstthinget, skjøndt det maatte være den om at gjøre at faae hele Rigsdagens Afgjørelse af de Spørgsmaal, forelægger Regjeringen dem stadig i Landstthinget. Naar man saa spørger Regjeringen: Er det god Pragis, det, der sker i Landstthinget? saa svarer Justitsministeren her i Gaar: God Pragis er, naar Landstthinget behandler Sagerne, som det vil. Jeg gad vide, om man kan faae nogen klarere og tydeligere Godkjendelse af Landstthingets Pragis, Landstthingets Behandling af de provisoriske